

Nisan 2025
Sayı: 17

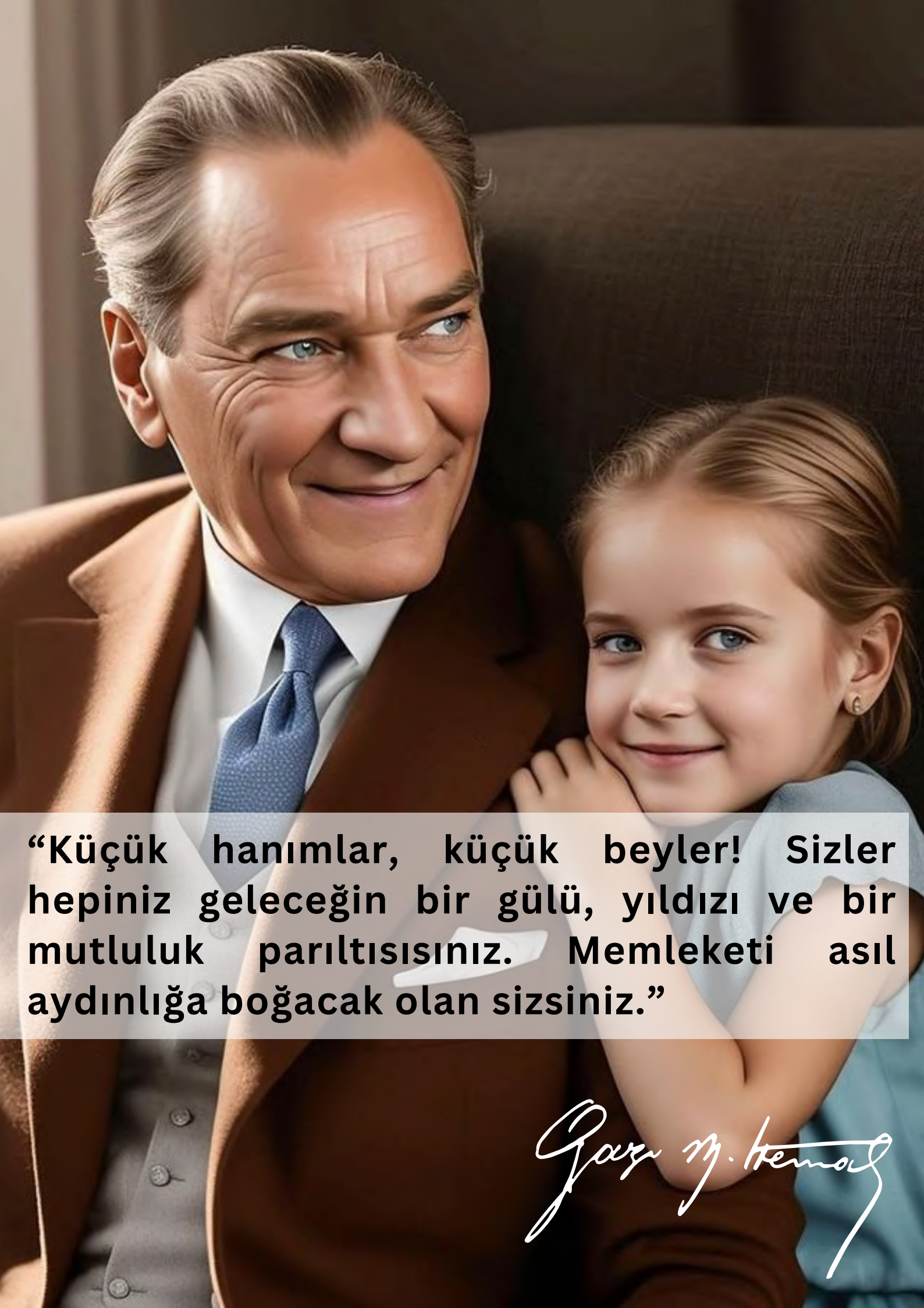
DÜŞ

Edebiyat, Fikir
ve Sanat
Dergisi

Bu Senin Düş'ün

23 NİSAN ÖZEL
ÇOCUK SAYISI

Gazisi M. Kemal

“Küçük hanımlar, küçük beyler! Sizler hepiniz geleceğin bir gülü, yıldızı ve bir mutluluk parıltısıdır. Memleketi asıl aydınlığa boğacak olan sizsiniz.”

Gazi M. Kemal

Güzel Çocuğum,

Bugün senin bayramın. Bugün neşe, oyun ve sevgi günü. Gökyüzü senin için daha mavi, çiçekler senin için daha güzel açıyor.

Sen gülümsedikçe dünya güzelleşiyor. Sen oynadıkça hayat renkleniyor. Çünkü sen, bu ülkenin en değerli parçasısın. Atatürk sana bu güzel bayramı hediye etti. Çünkü seni çok sevdi ve sana güvendi.

Hayal kurmaktan hiç vazgeçme. Hep soru sor, hep öğren, hep gül. Çünkü sen büyüdükçe bu dünya daha iyi bir yer olacak.

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramın kutlu olsun!

Samet Mutlu

Atatürk ve Çocuk

Bugün 23 Nisan Çocuk Bayramı aynı zamanda Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin açıldığı gün.

Peki Atatürk neden Dünya üzerinde hiçbir liderin yapmadığını yaptı ve 23 Nisan'ı çocuklara armağan etti?

Çünkü Atatürk geleceğimizi çocukların kurtaracağına inanıyordu ve bu inancını çocuklara göstermek istedi.

Bugün ülkeyi biz kurtaracağız, biz geliştireceğiz. Elimizden ne gelirse en iyisini yapacağız. Çünkü biz Atatürk'ün güvendiği çocuklarız.

Atamızın bizden istediği gibi bilim ve fen yolunda ilerleyerek çalışalım.

Unutmayalım ki “Hiçbir şeye ihtiyacımız yok, yalnız bir şeye ihtiyacımız vardır; çalışkan olmak!”

Ceren Uğur

Yirmi Üç Nisan Sevinci

Türk çocuğunun sevinci,
Bahar mevsiminde gösterir kendini.
Heyecanla bekler Ata'sının hediyesini.
Merasimlerle şiirlerle kutlar şenliğini.

Türk çocuğunun sevinci,
Her 23 Nisan günü Sarar tüm ülkeyi.
Her zaman yüreğinde hisseder Ata'sının ona verdiği kıymeti.
Coşkuyu, mutluluğu anlatır gülen gözbebekleri.

Mihriban Cesur

Dünya Çocuklarının Gözünden Güzel

Gökyüzü masmavi...

Parklar yemyeşil,
çimenlerin üstünde bez bebekler,
futbol topları, oyuncak arabalar.

Salıncaklar havada,
kahkahalar her yerde...

Komşu teyzenin makarna kokusu yayılır havaya,
arkadaşlar, kardeşler,
yakalamaca, kart oyunları...

Ve parklar mı,
kaya başlarıymış, sokaklarmış...

Her yer bize oyun alanı.

Bir taş, bir sopa, bir kapak bile
yetiyor mutlu olmamıza.

Büyükler bir şeyler için savaşıyor ama
biz bilmeyiz nedenini.

Biz çocuğuz...

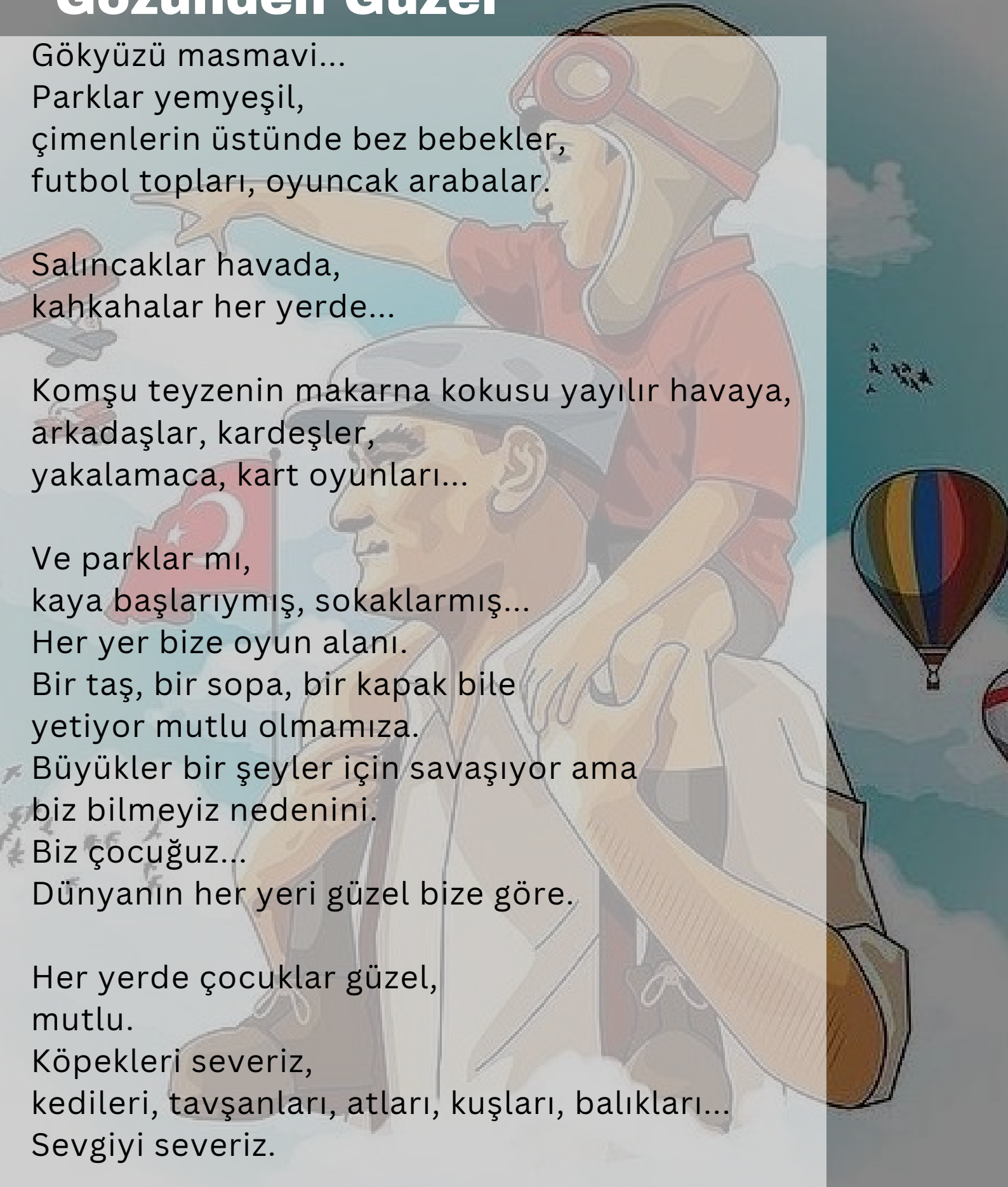
Dünyanın her yeri güzel bize göre.

Her yerde çocuklar güzel,
mutlu.

Köpekleri severiz,

kedileri, tavşanları, atları, kuşları, balıkları...

Sevgiyi severiz.

Tenefüsleri severiz,
beslenme saatlerini,
öğretmenimizi...
(ama ödevler biraz zor)

Ve bazen biz de üzülürüz
anneyle babanın kavgası gibi örneğin,
dizimizdeki yaraya,
alınmayan dondurmaya...
ya da
annesinin bizimle parka göndermediği,
hıçkırıklarla ağlayan arkadaşımıza...

Ama yine de...
Biz çocuğuz.

Bir makarna kokusunda buluruz sevgiyi,
küçük bir oyuncağın gölgesinde saklarız hayallerimizi.

Dizlerimiz kanasa da düşmekten korkmayız,
çünkü biliriz, her düşüşün sonunda
biri elini uzatır bize sevgiyle.

İnanırız iyiliğe,
her gözyaşının bir gülüşle silineceğine.

Ve her 23 Nisan geldiğinde,
gökyüzü biraz daha mavi olur sanki,
çünkü o gün,
sadece bir bayram değil,
çocuk kalbinin tüm dünyaya armağan edildiği gündür.

Meltem Yalçın

Yurdumun ocuęu

Ben bir ocuęum!

Ellerim kucuk, hayallerim büyük,

Sırtımda antam, yürüyorum yarınlara.

Yarınlar güzel, yarınlar alışkan, yarınlar benim umudum...

Ben bir ocuęum!

Boyum kısa, kalemim uzun,

Önümde defterim, yazıyorum sayfalara.

Sayfalar vatan, sayfalar hürriyet, sayfalar benim bayramım...

Dilřah Gül

Çocuklar

Baharın müjdecisi,
Bu güzelim yağmurlar.
Açmazdı hiçbir çiçek,
Olmasaydı çocuklar!..

Huzurumuz kaçardı,
Hiç yüzümüz gülmezdi,
Ümidimiz kalmazdı,
Olmasaydı çocuklar!..

Hayat zâlim olurdu,
Zulmü arşı bulurdu,
Gönül her gün ölürdü!
Olmasaydı çocuklar!..

Adımız kalır mıydı?
Neslimiz sürer miydi?
Güneş hiç doğar mıydı?
Olmasaydı çocuklar!..

Bir meçhûle giderdik,
Kronik çile çekerdik,
Ömrü talan ederdik,
Olmasaydı çocuklar!..

Ey Sükûtî biterdik
Bir boşlukta yiterdik
Gece-gündüz ağlardık
Olmasaydı çocuklar!..

Hızır İrfan Önder

Kırmızı Kurdele ve Kravat

Atamdan armağan

23 Nisan

Tüm çocuklarda bir neşe

Çıkarlar dalgalandırmaya şanlı bayrakları

Ey Atatürk çocukları!

Gülümseyebileceğiniz kadar gülümseyin

Atamız bizi yattığı yerde mutlu görsün

Bugün 23 Nisan!

Paşamız bize hediye etti bugünü

Bayraktır emaneti, sıkı tutun.

Yalnızca çocukların değil!

Çocuk olmuş herkesin egemenliği!

23 Nisan, 23 Nisan

Kucakla hediyeni

Gün senin günün

Saçlarına tak kırmızı kurdeleni

Gömleğini süsle kravatınla

Yüzünde bir tebessüm, parlat sen de gözlerini!

Saadet Nur Arapoğlu

ATILIZDAN ARMAĞAN
YASAĞIN 23 NİSAN

Kış Ormanının Sırrı

Bundan çok uzun zaman önce, kışın beyazlara büründüğü, ağaçların fısıltılarla konuştuğu, içerisinde bir sürü hayvanın dostluk içinde yaşadığı büyülü bir orman varmış. Bu büyülü ormanda, her biri diğerinden sevimli iki dost yaşarmış. Karga Kargi ve Tilki Tili.

Kargi, eski püskü ama rengarenk süsler ve uzak diyarlardan topladığı eşyalarla dolu paltosuyla her şeyi merak eden bir kargaymış. Bir gezgin gibi dolaşır, eski kitaplar, parlak taşlar ve tüyler toplayıp koleksiyon yaparmış. Gidip gördüğü yerlerden hikayeler toplayıp onları Tili'ye anlatmak ise en sevdiği şeymiş. Tilki Tili ise çok güzel resimler çizen ünlü bir ressammış. Ünlü büyülü ormanın dört bir yanına hatta diğer diyarlara bile uzanıyormuş. Diğer hayvanlar kendi resimlerini çizmesini için sık sık Tili'yi ziyarete geliyorlarmış. Tili bu ününe rağmen biraz utangaç ve göz önünde olmayı pekte sevmeyen biriymiş. Bu yüzden genelde resimlerini evde ya da ormanın تنها yerlerinde çizmeyi severmiş. Ayrıca sıcacık kırmızı battaniesini alıp şöminenin karşısında kahvesini yudumlayarak Kargi'nin anlattığı hikayeleri dinlemeye bayılırmış. Kargi onun en iyi arkadaşymış. Kış giderek şiddetini arttırırken, rüzgar ormandaki tüm ağaçları sanki gıdıklıyormuşçasına ağaçlar bir o yana bir bu yana yatıyormuş. Kargi her zamankinden telaşlı ve meraklı bir şekilde kanat çırparak Tili'nin evine gelmiş. Kapıyı hızlı hızlı çalmış. "Tili! Tili! Hemen dışarı gel! Sana anlatmam gereken çok önemli bir hikaye var!" diye seslenmiş. Tili kırmızı battaniesine sıkıca sarılarak kapıyı yavaşça aralamış. Şaşkın bakışlarla gülümseyerek sormuş:

"Bu kadar acele neden Kargi? Daha gün doğmadı bile! Neyse hadi gir içeri bakalım yoksa ikimizde soğuktan donacağız ve hikayeni hiç anlatamayacaksın." diye söylenmiş. Kargi'nin kocaman siyah gözleri heyecanla parlıyormuş. Tili'nin kahve yapmasını bekleyemeden hikayeyi anlatmaya koyulmuş. Dün ormanın kuzeyine doğru uçuyordum ve her zamankinden daha uzaklara uçtum. Önceden görmediğim bir balıkçı kulübesinde mola vermek için durmuştum. Kanatlarımı suda temizlerken ve yanıma yol için birkaç balık alırken kulübenin içinde eski küçük bir kütüphane gördüm. Kitaplardan biri çok eski ve ağırdı zar zor alıp okudum. "Ormanın en derininde, kış kristali diye bir şey varmış! Her yüz yılda bir ortaya çıkar ve ona dokunan kişinin en büyük dileğini gerçekleştirirmiş. Tili bir düşünsene eğer o kristali bulabilirsek istediğimiz her şeyi gerçekleştirebiliriz."

Tili kahvesini yudumlamayı bırakıp şaşkınlıkla Kargi'ye bakmış. Ne diyeceğini tam olarak bilemiyormuş. "Bu çok güzel bir hikaye Kargi ama ne yazık ki bu hikaye gerçek olamaz... değil mi?" diye sormuş.

"Gerçek olup olmadığını öğrenmenin tek bir yolu var sevgili dostum o da gidip kristali birlikte aramak!" diye heyecanla yanıtlamış Kargi. Böylelikle bu büyük macera için hazırlıklara başlamışlar. Tili ve Kargi, sırtlarına küçük çantalarını ve yolculuk için gereken yiyecek ve malzemeleri aldıktan sonra yola koyulmuşlar. Yolları oldukça uzun, karlıymış. Yolda onları bekleyen bir sürü tehlike varmış. Tili evden bu kadar uzağa hiç gitmediğinden dolayı bu maceradan gezgin olan dostu Kargi'den daha fazla korkuyormuş. Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe güneş ışığı neredeyse kayboluyormuş. Rüzgar uğulduyor, ağaç dalları yürüdükleri yollarının üzerine eğiliyordu. Değişik sesler ormanda yankılanıyordu. Ama ne zaman korksalar ya da üşüseler, Tili'nin kırmızı battaniyesi ve Kargi'nin anlattığı hikayeler onları sıcak tutuyormuş. Bir gün yine kristali bulmak için ilerlerken kocaman bir delik görmüşler. Kargi deliğe doğru eğilip "Kimse var mı!" diye seslenmiş. Aniden delikten bir tavşan dışarı zıplayıvermiş. Kargi ve Tili biraz korkmuş bir şekilde geriye geçilmişler. Tavşan zıplayarak onları süzerek etraflarında bir tur atmış ve şöyle fısıldamış: "Evinizden çok uzaklara kristali aramak için gelmişsiniz fakat onu arayanlar dikkat etmeli... Kristali bulmak kolaydır ama dilek dileyenler, dileklerini yüreklerinin en saf haliyle dilemelidir. Yoksa kristal sonsuza dek o kişiler için kaybolur." Tavşanın söylediği bu sözler Tili'nin içine bir korku düşürmüştü. Dostu Kargi'ye bakıp şöyle fısıldamış: "Kargi peki ya dileğimiz gerçekleşmezse, o zaman ne olacak!.." Kargi güzel ve siyah kanatlarını Tili'nin omzuna koyarak "Ne dilersek dileyelim, biz zaten en büyük hazineyi bulduk: arkadaşlığımızı..." demiş. Tili dostuna minnet ve sevgi dolu bakışlarla birlikte kocaman sarılmış. Tavşana uyarısı için teşekkür etmişler. Tavşanda onlara şans ve iyi yolculuklar dileyip yeniden deliğin içine zıplayıp gözden kaybolmuş. İki arkadaş böylelikle yeniden kristali bulmak için yola koyulmuşlar.

Günler sonra Tili ve Kargi artık neredeyse soğuktan ve yorgunluktan kristali aramaktan vazgeçeceklermiş ki ormanın tam ortasında daha önce görmedikleri bir ışık huzmesi görmüşler. Işık huzmesinin tam ortasında ise tüm ihtişamıyla parıldayan kış kristali duruyormuş. Bu daha önce gördükleri hiçbir kristale benzemiyormuş. Tili ve Kargi bu görüntü karşısında adeta büyülenmişler ve sevinç çığlıkları atmışlar.

Tili ve Kargi temkinli bir şekilde kristale yaklaşırken, kristal onlara "Sevgili gezgin dostlarım, beni görmek için çok uzak yollardan geldiniz. Dileğiniz nedir?" diye sormuş.

Tili ve Kargi birbirlerine bakmışlar ve sırayla kristalin yanına gidip dileklerini fısıldamışlar. Tili “Tek dileğim, Kargi’yle her zaman birlikte olmak, maceralar yaşamak, onun hikayelerini dinlemek ve çok güzel resimler yapmak.” demiş. Kargi ise “Benim dileğim de Tili’yle hep dost kalmak, yeni yerler görmek ve yeni hikayeler biriktirmek ve Tili’ye anlatmak.” demiş. Kristal, bu saf dilekler karşısında daha da parlamış ve aniden sayısız kartanesine dönüşüp etrafa saçılmış. Tili ve Kargi yaşadıkları bu macera sonrasında yol boyunca neşeli şarkılar söyleyerek keyifle kulübelerine geri dönmüşler. O günden sonra kristal kaybolsa da Tili ile Kargi’nin dostluğu her zamankinden daha da güçlü olmuştu...

Müberra Koçak

Emeđi Geçenler

**Samet Multu
Ceren Uğur
Mihriban Cesur
Saadet Nur Arapoğlu
Meltem Yalçın
Dilřah Göl
Müberra Koçak
Hızır İrfan Önder**

